

We Were In the Same Place [Album]

Price: \$15.99

Genres: R&B, Ballad, Dance

Released: Dec 13, 20XX

© 20XX D&N Entertainment

Track List:

Track 00

Shooting Star (Intro) - 1:23

D&N Entertainment, โชล

ดีแอนด์เอ็น เอ็นเตอร์เทนเมนต์คือค่ายเพลงยักษ์ใหญ่อันดับสองของเกาหลีใต้ ศิลปินภายใต้ค่ายโด่งดังตีตลาดทั้งฝั่งตะวันออกและตะวันตก ด้วยแนวเพลงที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว คอนเสิร์ตอัลบั้มที่ชวนหลงใหล รวมไปถึงเนื้อเพลงที่ฮิตติดหูเป็นกระแสได้ทุกครั้งทีปล่อยเพลง นั้นยังไม่รวมการครองชาร์ตเพลงอันดับหนึ่งหลายสัปดาห์ติด จึงไม่แปลกที่ค่ายดีแอนด์เอ็นจะเป็นเป้าหมายอันดับต้นๆ ของคนที่มีฝันอยากเป็น 'ศิลปิน'

ทุกๆ ปีทางค่ายจะจัดオーディションประจำปีเพื่อคัดเลือกวัยรุ่นที่มีความสามารถผ่านมาตรฐานหรือคนที่มี 'สิ่ง' ที่ค่ายกำลังตามหา รับเข้าเป็นเด็กฝึกภายใต้สังกัดดีแอนด์เอ็น เอ็นเตอร์เทนเมนต์

สำหรับฉัน...การมาอดิชั่นที่ค่ายดีแอนด์เอ็นครั้งนี้เป็นครั้งที่สามแล้ว สิ่งที่ทำให้ฉันตั้งใจจะเข้าเป็นเด็กฝึกที่ค่ายนี้ก็เพราะ 'นมมินฮยอก' พี่ชายแท้ๆ ของฉันเป็นเด็กฝึกที่ค่ายนี้นะสิ แต่ไม่ใช่ว่าฉันรอโอกาสจากค่ายดีแอนด์เอ็นอย่างเดียวหรอกนะ ฉันเคยไปอดิชั่นกับค่ายอื่นในโชลมาบ้างแต่ผลก็ออกมา

ไม่ใช่อะไรที่คิด

"เลิกแกะเล็บตัวเองได้แล้ว เสียบุคลิกซะมิด" เสียงทุ้มทุ้มดังชัดความคิดขึ้นมา ฉันพบว่าตัวเองกำลังแกะเนื้อตรงขอบเล็บมืออยู่จริงๆ ผลอีกใจฉันได้ฉันรีบขยับนิ้วออกจากกันพร้อมส่งยิ้มแห้งๆ ไปให้เจ้าของเสียงเตือนที่นั่งอยู่ทางซ้ายมือเหมือนกับเด็กที่ถูกครูจับได้ว่าทำผิด

"สาบานว่าฉันตั้งใจจะเลิกนิสัยนี้แล้วจริงๆ พอดีมีเรื่องให้คิดนิดหน่อยนะ" หนุ่มเจ้าของเรือนผมสีวอลนัทกระตุกริมฝีปากคว่ำราวกับไม่เชื่อสิ่งที่ฉันพูดก่อนที่ริมฝีปากบางสีที่ขุ่นจะขยับเป็นคำพูด

"แบมือมา"

"หือ?"

"แบมือมา"

ฉันครางสงสัยแต่ก็ยอมแบมือตามคำสั่ง เขาหยิบอะไรบางอย่างออกมา ก่อนจะบีบมันลงบนฝ่ามือของฉัน ความเย็นตรงฝ่ามือทำให้ตัวเองรู้สึกตื่นตัวขึ้น กลิ่นนมกล้วยอ่อนๆ เริ่มโชยมาตอนที่อีกฝ่ายค่อยๆ ใช้นิ้วทาแฮนด์ครีมแรงนวดเบาๆ จากเขาช่วยให้สมาธิกลับมารวมตัวอีกครั้งอย่างน่าทึ่ง

เขามักจะรู้ว่าทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นเสมอ ครั้งนี้ก็เช่นกัน

'ซาอินบอม' มีเส้นผมหนานุ่มสีวอลนัทดูสะอาดตา ผิวหน้าขาวใสตามฉบับเด็กมัธยมทั่วไป ถึงแม้เขาจะมีตาชั้นเดียว แต่ดวงตาเรียวยาวสีคาราเมลทำให้ใครก็ดูออกว่าเขาเป็นลูกครึ่งอย่างแน่นอน ถึงภายนอกเขาดูเป็นคนเงียบๆ ที่ไม่ค่อยพูดจาอะไรเท่าไร แต่พอมารู้จักจริงๆ แล้วอินบอมเป็นผู้ชายที่มีนิสัยอบอุ่นคนหนึ่งไม่แพ้สายตาของเขาเลยละ ดูจากที่เขาทาแฮนด์ครีมให้ฉันในตอนนี่สิ

เอ่อ อันที่จริงฉันกับอินบอม...เราคบกันมาได้หนึ่งเดือนแล้วละ

"เรียบร้อย" อินบอมเก็บแฮนด์ครีมกลิ่นนมกล้วยซึ่งเป็นกลิ่นโปรดของฉันใส่กระเป๋าสะพายตัวเอง เขามักจะพกมันตลอดเพราะฉันนะละ

"ขอบคุณนะ"

"อย่าผลอกแคะมันอีกล่ะ"

ฉันพยักหน้าตอบก่อนจะล้วงมือเข้าไปในเสื้อโค้ตตัวเอง เบนสายตา

มองตามหลังผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังเดินเข้าไปในห้องอดิชั่นซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล เห็นแล้วมันอดรู้สึกรังเกียจใจไม่ได้ แม้ครั้งนี้มันจะเป็นการอดิชั่นที่ค่ายดีแอนด์เอ็นเป็นครั้งที่สามแล้วก็ตาม (สองครั้งก่อนหน้าฉันไม่ผ่านตั้งแต่รอบแรกเลยละ)

ฉันกับอินบอมเลือกที่จะอดิชั่นร่วมกันโดยร้องเพลงดูเอ็ดเจินผ่านการอดิชั่นรอบแรกมาได้ด้วยดี ส่วนรอบสองนี้เป็นการให้คะแนนรายบุคคลและเป็นรอบที่กำหนดชะตาของคนที่มาอดิชั่น ใครที่ผ่านอดิชั่นรอบนี้จะถูกค่ายเรียกมาสัมภาษณ์อีกครั้ง

ซึ่งเป็นที่รู้ๆ กันว่า...ถ้าใครถูกเรียกตัวให้มาสัมภาษณ์ก็เตรียมจัดกระเป๋าย้ายมาเป็นเด็กฝึกที่ค่ายนี้ได้เลยละ เพราะฉะนั้นผลจากการอดิชั่นในวันนี้คือสิ่งสำคัญที่จะกำหนดชีวิตฉันในวันพรุ่งนี้ รวมไปถึงวันข้างหน้าด้วย ยอมรับว่าตัวเองหวังกับผลในวันนี้ไม่น้อยไปกว่าครั้งอื่นๆ

อินบอมนั่งนิ่งๆ ใช้มือหมุนแหวนเงินซึ่งเขาห้อยคอไว้ตลอด แหวนวงนั้นเป็นของแม่อินบอมที่ทิ้งไว้ให้หลังจากที่ทำงานเสียไปตอนที่เขาอายุได้สิบขวบ และตอนนั้นเขาอยู่ใต้ความดูแลของป้านายอน เพื่อนสนิทของแม่ตัวเองที่อาสารับอินบอมมาเป็นลูกบุญธรรมนับตั้งแต่วันนั้น เขาใช้ชีวิตกับป้านายอนมาตั้งแต่เกรดสี่จนถึงทุกวันนี้ได้อย่างไม่มีปัญหาอะไร

"ฉันอยากทำตัวสบายๆ ให้ได้สักครึ่งของนายจั่ง อินบอมอ่า นายดูไม่กังวลอะไรเลย" ฉันพูดขึ้นมาเมื่อเห็นอินบอมดูผ่อนคลาย แม้ครั้งนี้จะเป็นการมาอดิชั่นกับค่ายดีแอนด์เอ็นครั้งแรกของเขาก็ตาม

"ใครบอกไม่กังวล ฉันซ่อนไว้ภายใต้ใบหน้าหล่อๆ ของตัวเองต่างหากเล่า" คำพูดของอินบอมทำให้ฉันหลุดยิ้มออกมา แต่ก่อนที่จะได้พูดอะไรเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เมื่อเห็นชื่อคนโทรเข้าบนหน้าจอฉันจึงไปสັกพักอย่างซึ่งใจว่าจะรับสายดีรีเปล่า

"นี่ แม่โทรมา รีรับสิ" อินบอมหันมาบอก

"...จันฉันขอเวลาไปคุยกับแม่ก่อน ถ้าใกล้ถึงคิวเราแล้วรีบโทรมาตามด้วยนะ"

"ได้เลย"

ฉันลุกขึ้นเดินหลีกออกมาจากบริเวณห้องอดิชั่น ก่อนจะตัดสินใจเดินเลี้ยวมาตรงหน้าลิปต์ หยุคตรงหลังป้ายโปรโมตอัลบั้มใหม่ของเกิร์ลกรุ๊ปวง Candy Bomb (แคนดี้บอมบ์) ศิลปินในค่ายดีแอนด์เอ็น ฉันสูดลมหายใจพยายามไล่อารมณ์ซุ่มมัวในใจที่มันก่อตัวทันทีที่เห็นว่าแม่โทรมา เพราะตัวเองรู้ดีนะสิว่าแม่จะโทรมาพูดเรื่องอะไร

ติด!

[อดิชั่นเป็นยังไงบ้าง] เสียงของแม่ดูตื่นเต่านกว่าปกติ

"ยังไม่ถึงคิวหนูเลย"

[แล้วอดิชั่นเสร็จเมื่อไหร่]

"ประมาณหนึ่งทุ่มค่ะ"

[พอดีเจ้าชู้ของคู่มือๆ ไม่ยอมกินข้าว พ่อเลยพาไปหาหมอนะ] ยูของแม่ที่แม่พูดถึงคือสุนัขที่บ้านนะ [...วันนี้แม่เลยต้องปิดร้านคนเดียว เออ...มีคนมาปาไข่ใส่ร้านเราอีกแล้วนะ แม่ไม่ยอมมาให้พ่อเขากังวล อดิชั่นเสร็จแล้วลูกมาช่วยแม่ได้มั๊ย]

พอได้ยินแบบนี้ฉันก็กอดพินแน่นด้วยความเจ็บใจทันที เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ร้านขายอาหารของแม่โดนปาไข่ใส่หรือขว้าง นอกจากจะสร้างความเสียหายแล้วมันยังทำให้ลูกค้าซบเซาลงด้วย

"ได้ค่ะ"

[อ้อ แล้วลูกได้เจอมินฮยอกรีเปล่า]

"ไม่ค่ะ พี่บอกว่ายุ่งๆ กับการแต่งเพลงส่งประธานอะไรสักอย่างอยู่ที่หอพักเด็กฝึกนูน"

[โอเค เซจจอง...]

"คะ?"

[อย่าลืมเรื่องที่เราคุยกันไว้ล่ะ ถ้าครั้งนี้อย่างอดิชั่นไม่ผ่านอีก... ลูกต้องไปแลกเปลี่ยนที่ไทยนะ]

นั่นไง เป็นอย่างที่คิดไว้จริงๆ ด้วย แม่ไม่ได้ตั้งใจจะโทรมาให้กำลังใจหรืออก แม่แค่อายากจะย้ำในเรื่องที่เรามีความเห็นไม่ตรงกันก็เท่านั้น

[ที่แม่ทำก็เพื่อให้ลูกได้ประสบการณ์และเพื่ออนาคตของตัวเอง

แม่ไม่อยากจะให้คุณเป็นแบบ...แบบมินฮยอก ลูกเข้าใจใช่ไหม]

"หนูทราบค่ะแม่ เอาเป็นว่าถ้าครั้งนี้หนูอดิชั่น...ไม่ผ่าน หนูจะยอมเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่ไทย"

[ดีมาก จ้ะแม่ขอขายของก่อนนะ แล้วเจอกันจ้ะ]

ดี๊ด!

ฉันกำโทรศัพท์ในมือแน่นจนเจ็บหนีบตรงฝ่ามือ แต่นั่นยังไม่เท่าความรู้สึกในใจที่กำลังปั่นป่วน ความกลัว ความกังวล ความเครียด ทุกอย่างกำลังเคลื่อนแน่นอยู่ในอก ลมหายใจที่ปลดปล่อยออกมากระทบกับกระจกจนเป็นฝ้า ฉันใช้ข้อมือขีดมันออกและมองทะลุออกไปยังถนนด้านล่าง

ดวงไฟสีส้มต่างๆ จากถนนด้านล่าง พอมองจากที่สูงแบบนี้มันดูเล็กไปถนัดตา ยิ่งถ้าช่วงคริสต์มาสไฟตามท้องถนนจะสวยกว่านี้หลายเท่า เวลาที่มีเรื่องหนักใจฉันชอบมองแสงไฟพวกนี้ มันทำให้เราดูตัวใหญ่ขึ้น ใหญ่จนไม่ต้องมาสนใจเรื่องเล็กๆ หรือเรื่องวุ่นๆ ที่กำลังเกิดขึ้นด้านล่าง

ฟูววว~ ช่างมันเถอะนัมเซจอง ทำวันนี้ให้ดีที่สุดก็พอ

จังหวะที่กำลังหมุนตัวเพื่อจะเดินกลับไปนั่งรอเรียกคิวตรงหน้าห้องอดิชั่น ประตูปันไคหนีไฟใกล้ๆ ก็ถูกเปิดพรุดพร้อมกันมีร่างสูงของผู้ชายคนหนึ่งก้าวออกมา อันที่จริงฉันจะไม่สนใจเขาเลยถ้าลักษณะของเขามันไม่ดูคุ้นตาจนต้องหยุดมอง

เขามีเส้นผมสีดำสนิท ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่เหมือนฉันเปียบ ไหนจะไค้ดส์ครีมที่คุ้นตานั้นอีก นั้นมัน...

"พี่มินฮยอก?"

เจ้าของชื่อสะดุ้งเล็กน้อยที่ถูกเรียก เขาหันมาถลึงตามองฉันที่ยืนหลบอยู่หลังป้ายไปโรตอลล์บัม ใช้พี่มินฮยอกจริงๆ ด้วย ใครจะจำไค้ดส์ครีมที่ตัวเองเป็นคนเลือกซื้อเองกับมือไม่ได้กันล่ะ ฉันซื้อมันพร้อมกับแฟลชไดรฟ์รูปดาวตกเป็นของขวัญให้เขาในวันเกิดที่ผ่านมา

"พี่มาทำอะไรที่นี่"

ร่างสูงเดินดุ่มๆ เข้ามาใกล้ พร้อมกวาดสายตามองซ้ายมองขวาราวกับกำลังปิดบังอะไรบางอย่าง และดูเหมือนว่าฉันจะดันมาเจอเข้าพอดีนะ

"เซจอง เธอมาขึ้นทำอะไรตรงนี้ แล้วเรื่องอดีตชั้นล่ะ" พี่ชายแท้ๆ ลดเสียงลง เพื่อให้เราได้ยินกันแค่สองคน แม้ว่าบริเวณนี้จะไม่มียุโรปอยู่เลยก็ตาม

"หนูมาคุยโทรศัพท์กับแม่" ฉันชูโทรศัพท์มือถือในมือให้อีกฝ่ายเห็น ก่อนจะหรีดตามองพี่ชายตัวเอง "พี่ยังไม่ตอบคำถามหนูเลยนะ"

"เอ่อ...คือ..."

"พี่บอกว่ากำลังยุ่งเรื่องแต่งเพลงเสนอประธานค่ายอยู่ไม่ใช่หรอ"

พอเห็นท่าทางอึ้งอึ้งของพี่ชายตัวเองมันก็อดสงสัยไม่ได้จริงๆ ตอนแรกเขาบอกว่าจะเขียนเพลงต่อให้เสร็จที่หอพักเด็กฝึกที่ห่างออกไปหลายสถานีรถไฟฟ้าเลยมาให้กำลังใจฉันที่ตึกค่ายไม่ได้ แต่ตอนนี้เขากลับปรากฏตัวพร้อมกับเดินออกมาจากบันไดหนีไฟเนี่ยนะ ทั้งๆ ที่ชั้นนี้เป็นชั้นลิบเก่า ไม่มีใครคิดจะเดินขึ้นมาลิบเก่าชั้นหอรอกี่ชั้นมั้งล่ะ

"พี่...เอ่อ..." มองโกลๆ แล้วเพิ่งรู้ว่าตาของพี่มินฮยอกแดงก่ำแถมยังเล็กลึกลับผิดปกติ "พี่มีธุระด่วนที่นี้จะทันหันนะ ขอโทษทีที่ไม่ได้บอก"

"ใช้เรื่องกระแสจากรายการเซอร์ไววัลเสียงขงยอนนี่รีเปล่า" ฉันแค้นหัวเราะ พี่มินฮยอกชะงักไปเล็กน้อย เหมือนฉันจะเดาถูกแะ "อะไรกัน เรื่องนี้มันควรจบไปตั้งนานแล้วไม่ใช่หรอ"

เมื่อสามเดือนที่แล้วพี่มินฮยอกได้เข้าร่วมรายการ 'Dreamcatcher' รายการเซอร์ไววัลของค่ายดีแอนด์เอ็น เขาตั้งใจกับการแข่งขันครั้งนั้นมากจริงๆ เพราะถ้าชนะ เขาจะได้เดบิวต์และหลุดจากการเป็นเด็กฝึกตลอดระยะเวลาห้าปีสักที แต่ทุกอย่างไม่เป็นอย่างที่หวังเอาไว้ กระแสในโซเชี่ยลเกี่ยวกับพี่มินฮยอกค่อนข้างรุนแรงเพราะผู้คนไม่ชอบความสามารถของพี่ชายฉัน ไหนจะเรื่องที่รายการตัดต่อใช้ประเด็นของพี่มินฮยอกเรียกครมามาจากคนดู จนเกิดเป็นกระแสโด่งดังไปทั่ว ขนาดว่าเทปที่พี่มินฮยอกถูกคัดออกจากรายการ ออกอากาศไปแล้ว ผู้คนก็ยังคงสาปส่งเขาเหมือนทำคดีร้ายแรงมาจนเขาไม่กล้ากลับเข้ามาฝึกที่ตึกค่ายหลายวัน แถมยังปิด SNS ทุกอย่างหนี แต่มันก็ยังมึนๆ ที่พี่พูดถึงพี่ชายของฉันให้เห็นเสมอ ฉันเคยเข้าไปอ่านความคิดเห็นพวกนั้นบ้าง ซึ่งมันทำเอาเลือดในตัวเดือดพล่าน พี่มินฮยอกสั่งห้ามฉันเข้าไปอ่านความเห็นทางลบพวกนั้น แต่มันอดไม่ได้จริงๆ

ส่วนมากคนเรานะ มักจะด่วนเชื่อในสิ่งที่พวกเขาเห็นจากด้านเดียวเสมอ จนฉันอดสงสัยไม่ได้ว่าบางทีมันอาจจะเป็นสิ่งที่พวกเขาอยากจะทำและอยากให้เป็นแบบนั้นจริงๆ ก็ได้

"พี่จัดการได้น่า แล้วนี่มันเป็นเวลาอดีตชั้น เธอต้องไปรอเรียกชื่อหน้าห้อง ไม่ใช่เหรอใจ"

ฉันก็มดูเวลาบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือถือ นี่ตัวเองเดินออกมานานขนาดนี้ แล้วเธอหนี "งั้นหนูขอตัวก่อนแล้วกัน"

ในที่สุดฉันก็ยอมล้มเลิกความสงสัย หมุนตัวเดินไปตามทาง ตอนนี้นั้นต้องโฟกัสไปที่การอดีตชั้นอย่างเดียว เพราะถ้าคราวนี้ฉันพลาดอีกทีก็... คงต้องยอมไปอยู่ที่ไทยจริงๆ

"เซจจ้อ"

เสียงแหบของพี่ชายเรียกให้ขาทั้งสองหยุดกึกและหันไปมอง "คะ?"

"ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น อย่ายอมแพ้ล่ะ"

"พี่ก็รู้ว่าหนูพยายามถึงที่สุดอยู่แล้ว แต่ถ้าเกิด..." ฉันเสียวริมฝีปากซ้าๆ "หนูไม่ผ่าน พี่ต้องปลอบหนูเหมือนเดิมนะ"

"ไม่ต้องมาอ่อนเลย ปีนี้ต้องทำให้ผ่านสิ"

ร่างสูงหัวเราะซิ่นๆ ถึงเขาจะตอบแบบนี้แต่แววตาของเขากำลังบอกว่า เขาพร้อมจะปลอบใจฉันเสมอ ซึ่งพี่เขาทำได้ดีมาตลอดทุกครั้งที่ฉันตรอกหรืออดีตชั้นไม่ผ่าน พี่มินฮยอกไม่ปล่อยให้ฉันจมอยู่กับความเสียใจนานเกินไปหรอก เขามักมีวิธีที่ทำให้อารมณ์ฉันกลับมาเป็นปกติได้ดีกว่าคนอื่นๆ มันคงเป็นพลังพิเศษของคนเป็นพี่เป็นน้องล่ะมัง

"หนูหวังว่ามันจะออกมาเป็นแบบนี้"

"อยากให้อู้อู้อ...พี่เป็นกำลังใจให้เสมอ"

พี่มินฮยอกส่งยิ้มมาให้ แต่มันเป็นรอยยิ้มที่เศร้าใจหัวใจหวิว ฉันยืนยันจุมก ไม่อยากทำให้บรรยากาศมันเรียกน้ำตากับคำพูดของคนเป็นพี่ก่อนจะโบกมือลา ฉันเดินเลี้ยวตรงหัวมุมทางเดินเพื่อกลับไปนั่งรอเรียกชื่อตรงหน้าห้องอดีตชั้น

เมื่อสามวันก่อนฉันถูกเลือกให้เป็นตัวแทนนักเรียนแลกเปลี่ยนที่ประเทศไทย เป็นระยะเวลาหนึ่งปี ครูที่ปรึกษาให้ฉันกลับมาลองคิดดูอีกทีและค่อยให้คำตอบ

ในวันพุ่มนี้ ซึ่งพ่อกับแม่ต่างเห็นดีเห็นงามด้วย ทั้งสองคนพร้อมใจกันยื่นข้อเสนอที่ว่าหากการอดิชั่นที่ค่ายดีแอนด์เฮ็นครั้งนี้ไม่ประสบความสำเร็จฉันต้องยอมเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน

นั่นแหละ สาเหตุของความรู้สึกขุ่นมัวที่มันค้างอยู่ในอกมาตลอดระยะเวลาสามวัน เพราะความฝันของฉันไม่ใช่การได้เป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน แต่มันคือการได้เป็นศิลปินต่างหาก

การที่เราได้เป็นเด็กฝึกในสังกัดค่ายเพลงมันเหมือนเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจว่าเราได้ก้าวเข้าใกล้ความฝันอีกขั้นหนึ่งแล้ว การเป็นเด็กฝึกมันดีกว่าเป็นนักเรียนโนเนมในชมรมดนตรีเป็นไหนๆ ยิ่งถ้าได้เข้ามาเป็นเด็กฝึกค่ายเดียวกับพี่ชายตัวเอง ฉันคิดว่าอะไรหลายๆ อย่างคงจะดีขึ้น

"หน้าตาออกทุกซ์แบบนี้ ทะเลาะกับแม่มาเหรอ" อินบอมยิงคำถามทันทีที่ฉันเดินไปถึง

"ไม่เชิงทะเลาะหรอก เพราะเราทะเลาะกันจริงๆ ไปแล้วเมื่อคืนก่อน" ฉันทิ้งน้ำหนักตัวบนเก้าอี้พร้อมถอนหายใจ

เหตุการณ์เมื่อคืนประดังเข้ามาในหัวอีกครั้ง ฉันกับแม่ทะเลาะกันเรื่องการเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนนั้นแหละ จนพ่อต้องเข้ามาสงบศึกระหว่างแม่ลูก

ความจริงตอนที่พ่มีนฮยอกเข้ามาเป็นเด็กฝึก แม่ก็ให้การสนับสนุนนะ แต่พอเวลาผ่านไปห้าปีพ่มีนฮยอกยังไม่ได้เดบิวต์สักที แม่เลยเริ่มอคติกับเรื่องนี้ขึ้นมาจริงจัง พอเห็นฉันตั้งหน้าตั้งตาอดิชั่นเพื่อเข้าเป็นเด็กฝึกมาตลอดสามปี (และยังทำไม่สำเร็จ) แม่เลยยังต่อต้านเรื่องนี้หนักขึ้น เสียเวลาบ้าง ไร้สาระบ้าง นั่นคือสิ่งที่แม่พูดรอกหูอยู่แทบทุกวัน ยิ่งพอฉันถูกเลือกให้เป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนแม่ก็เลือกดันฉันไปทางนั้นเต็มที

แน่นอนว่าฉันไม่ยอมเสียเวลาหนึ่งปีที่ต่างประเทศหรอก สิ่งที่ตัวเองพยายามมานานคือการฝึกฝนความสามารถและสมัครอดิชั่นกับค่ายเพลงต่างๆ เพื่อช่วงชิงการได้เป็นเด็กฝึกประจำค่าย

"เลิกทำหน้าที่เป็นเด้าหูได้แล้ว"

"หน้าฉันเหมือนเด้าหูตรงไหนฮะ"

พอเห็นฉันบ่นปาก อินบอมจึงเอื้อมมือทั้งสองข้างมาประกบแก้มฉัน พร้อมออกแรงบีบจนหน้าอยู่ เขาชอบเรียกฉันว่ายัยเต้าหู้บ่อยๆ จนเริ่มสงสัยขึ้นมาจริงๆ แล้วว่าฉันเป็นคนหรือเต้าหู้กันแน่

"เหมือนตรงแบบนี้ไง"

ดวงตาสีคาราเมลจ้องลึกเข้ามาในตาฉัน พานทำเอาหัวใจเต้นรัวไม่เป็นจังหวะ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันถูกเขาบีบแก้มแบบนี้ แต่ฉันก็ตั้งตัวไม่ถูกสักที หัวใจเลยเต้นไม่ฟังสมองแบบนี้ละสิ

"นี่! พอเลยๆ" ฉันถลึงตาโตแก้งังไม่พอใจไปให้ อีกฝ่ายหัวเราะว่าอย่างชอบใจก่อนจะยอมคลายมือออก แถมยังทิ้งความร้อนผ่าวตรงผิวแก้มไว้ให้ฉันใจเต้นเล่นอีกด้วย

"หมายเลขสามสิบเอ็ดกับสามสิบสอง เชิญครับ" เจ้าหน้าที่ผู้ชายคนหนึ่งเดินออกมาตะโกนเรียก ฉันกับอินบอมจึงยกมือขึ้นเพื่อให้เขาเห็น "เชิญเข้ามาได้เลยครับ"

เราสองคนหันมาพยักหน้าให้กันเบาๆ อินบอมหันไปหยิบกีตาร์ขึ้นมาสะพาย ส่วนฉันหันไปจับน้ำเล็กน้อยเพื่อให้คอไม่แห้ง ก่อนจะลุกขึ้นเดินตามหลังอินบอมไปตามทางเดิน แผ่นหลังเขาดูกว้างมากเวลามองจากมุมนี้ ฉันอยากจะพุ่งเข้าไปกอดเขาจากด้านหลังจริงๆ ให้ตายเถอะ

'ถ้าครั้งนี้ยังอดดิฉันไม่ผ่านอีก... ลูกต้องไปแลกเปลี่ยนที่ไทยนะ'

เสียงของแม่ดังขึ้นมาในหัวอีกครั้ง มันทำเอาขาทั้งสองข้างชะงักก็เหมือนตัวเองเดินชนกระจกที่มองไม่เห็น แผ่นหลังของอินบอมเดินห่างไปเรื่อยๆ แถมความรู้สึกข้างในก็เป็นแบบนี้จริงๆ เพราะมันมีเรื่องบางอย่างที่กำลังกวนใจฉันไม่แพ้เรื่องของแม่เลยทีเดียว

และเรื่องเรื่อนั้นมันจะต้องส่งผลกับ...

"เซจจ ริบเดินมาเร็ว"

เสียงทุ้มนุ่มของอินบอมทำให้ภาพตรงหน้าชัดขึ้นมาอีกครั้ง ฉันฝันยิ้มพลางวิ่งเข้าไปหาแฟนหนุ่มของตัวเองที่ยืนรออยู่หน้าประตูไม้มะฮอกกานีบานใหญ่

เรื่อนั้นมันต้องส่งผลกับ... ความสัมพันธ์ของเราสองคนยังไงล่ะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

